

Coses petites

La vida comuna i corrent de les persones, que els cristians volem santificar, està entreteixida de fets i situacions aparentment sense relleu, de relacions habituals i costums reiterats que fàcilment podrien desembocar en una existència rutinària i superficial.

31/05/2023

La vida comuna i corrent de les persones, que els cristians volem santificar, està entreteixida de fets i situacions aparentment sense relleu,

de relacions habituals i costums reiterats que fàcilment podrien desembocar en una existència rutinària i superficial. Tanmateix, la fe en Crist atorga una gran dignitat tant a les persones i les seves accions com a les coses creades, i rescata l'existència humana de la possible monotonia i irrellevància.

En aquest entramat diari, els ulls de la fe troben ocasions constants d'estimar Déu i servir el proïsme, fent la vida més humana i dotant de valor antropològic i sobrenatural les coses petites i intrascendents que, fetes per amor, es converteixen en grans i transcendents: «Sapigueu-ho bé: en les situacions més comunes hi ha *quelcom* de sant, de diví, amagat que pertoca a cadascun de vosaltres de descobrir. (...) Us asseguro, fills meus, que quan un cristià fa amb amor allò que és més intrascendent de les accions de cada dia, justament allò traspua la transcendència de

Déu» (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, núm. 114 i 116).

D'aquesta manera, allò que semblava sense importància demostra que té una gran força, en unir-se a la gràcia de Déu: «Canviar el món amb les coses petites de cada dia, amb la generositat, amb el fet de compartir, escoltant els altres i creant actituds de germanat» (Missatge de Francesc als joves, 2.VI.2017).

1. L'exemple de Jesús

Tot i que l'Encarnació del Verb va ser miraculosa, sense intervenció humana —«per obra de l'Esperit Sant» (*Mt* 1, 18)—, la seva gestació durant nou mesos al ventre de Maria i la seva vinguda al món al si d'una família van ser normals i gens cridaners. Els trenta anys que van precedir els tres de la seva vida pública i la seva Passió, Mort i Resurrecció es van desenvolupar en la normalitat més absoluta al

llogarret de Natzaret, on va exercir un treball manual i es va relacionar amb parents, amics i veïns.

Tanmateix, també va ser un període redemptor: una gota de suor de Crist al taller de Natzaret ens salva, així com una gota de la seva sang a la Creu del Calvari.

Iniciada la vida pública, quan Jesús torna a Natzaret, els seus paisans s'admiren: «D'on li venen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? No és el fill del fuster?» (*Mt* 13, 54-55). La gent deia d'Ell que «tot ho ha fet bé» (*Mc* 7, 37), i sant Josepmaria comentava que Jesús ha fet admirablement bé «els grans prodigis i les coses petites, quotidianes, que no van enlluernar ningú, però que Crist va realitzar amb la plenitud de qui és *perfectus Deus, perfectus homo*» (*Amics de Déu*, núm. 56).

Jesús valora les coses petites si estan fetes amb amor i generositat, com l'almoïna de la vídua pobra (cf. *Mc* 12, 41-43): «No has vist com lluen els ulls de Jesús quan la pobra viuda deixa al temple la seva petita almoïna? —Dona-li tu el que puguis donar-li: el mèrit no està en què sigui molt o poc, sinó en la voluntat amb què ho dones» (*Camí*, núm. 829). I també troba a faltar els detalls de cortesia adequats a casa de Simó el fariseu, després que una dona pecadora s'apropés a Jesús, li regués amb llàgrimes els peus, els eixugués amb els seus cabells, els ungís amb perfum i els besés, mentre el seu amfitrió no li havia ofert aigua per als peus, ni li havia fet el petó de benvinguda, ni li havia ungit el cap amb oli (cf. *Lc* 7, 38-46). Jesús —explica sant Josepmaria— «va portar a col·lació aquesta falta de cortesia per realçar amb aquesta anècdota l'ensenyança que en els detalls petits

es mostra l'amor» (*Amics de Déu*, núm. 122).

En els seus ensenyaments, Jesús destaca la importància de ser fidel en les petites coses. En la paràbola dels talents, demostra aquesta estima amb més paraules que són com la benvinguda al Cel: «Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor» (*Mt 25, 21*). I sant Josepmaria dedueix: «Són paraules de Crist —*In pauca fidelis!*... —Menystindràs ara les coses petites si es promet la glòria als qui les guarden?» (*Camí*, núm. 819).

També la paràbola de les verges nècies i prudents (cf. *Mt 25, 1-13*) constitueix una crida d'atenció per ser en els detalls, que són com l'oli, absent als llums de les verges nècies: «No van saber o no van voler preparar-se amb la sol·licitud que calia (...). Els va faltar generositat per

a acomplir plenament el poc que se'ls havia encomanat. (...) Em podreu respondre: això són menuderies. Sí, veritablement: però aquestes menuderies són l'oli, el nostre oli, que manté viva la flama i el llum encès» (*Amics de Déu*, núm. 41). Jesús està en el detall de dir als seus deixebles, després de la multiplicació dels pans: «Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res» (*Jn 6, 12*). En definitiva, Jesús té molta estima per les coses petites, perquè nosaltres no les menyspreem.

2. L'àmbit de les coses petites

Materialment, l'espai o l'ambient en el qual viure la cura de les coses petites inclou totes les nostres activitats: el treball, la vida familiar, les relacions socials, el descans, etc., són elements que constitueixen la vida espiritual de qui vol ser sant al mig del món, en contacte estret amb les realitats del dia a dia.

I des del punt de vista formal, l'àmbit de les coses petites és el de totes les virtuts. No seria virtuosa una persona capaç de suportar amb fortalesa grans tribulacions i que, alhora, fos insensible i desagraïda davant d'un servei petit rebut; o que visqués amb un fort sentit la justícia, però fàcilment descuidés detalls de sobrietat. Les virtuts formen com un teixit en el qual totes les fibres creixen de manera homogènia, de vegades a través d'actes heroics, però habitualment mitjançant accions petites que tendeixen al bé i a la veritat. Sant Josepmaria advertia del perill d'imaginar grans gestes en servei del Senyor, fent referència al personatge de Tartarí de Tarascón, que pretenia caçar lleons als passadissos de casa seva i —com era d'esperar— no els trobava: «Convenceu-vos que ordinàriament no trobareu lloc per a gestes enlluernadores, entre d'altres raons, perquè no solen presentar-se. En

canvi, no us falten ocasions de demostrar a través de les coses petites, de les coses habituals, l'amor que teniu a Jesucrist» (*Amics de Déu*, núm. 8). Més gràfica i plena de contrast és la consideració de *Camí*, núm. 204: «Quants n'hi ha que es deixarien clavar en una creu, davant la mirada atònita de milers d'espectadors, i no saben patir cristianament les petites fiblades de cada dia! —Pensa, doncs, què és més heroic».

L'àmbit de les coses petites, per tant, és tan extens com la vida mateixa, començant per les mateixes obligacions: «Vols de debò ser sant? —Compleix el petit deure de cada moment: fes el que cal i estigues pel que fas» (*Camí*, núm. 815).

Perquè hi hagi virtut —explica sant Tomàs— «cal atendre dues coses: el que es fa i la manera de fer-ho» (*Quodl.* IV, a. 19). Si volem ser sants,

no hi ha cap altre camí que, confiant en la gràcia de Déu, intentar fer-ho tot amb la perfecció més gran possible, estant en els detalls un dia i un altre, durant tota la vida. Són tantes les virtuts que poden ser viscudes i enfortides amb coses petites. Per exemple, la sobrietat (*Camí*, núm. 681: «el dia que t'aixequis de taula sense haver fet una petita mortificació, has menjat com un pagà»); el despreniment (*Amics de Déu*, núm. 119: «acostuma't, ja des d'ara, a afrontar amb alegria les petites limitacions, les incomoditats, el fred, la calor, la privació de quelcom que consideres imprescindible, el fet de no poder reposar com i quan voldries, la fam, la soledat, la ingratitud, la incomprensió, la deshonra...»); l'obediència (*Camí*, núm. 618: «l'enemic: obeiràs... fins en aquest detall “ridícul”? Tu, amb la gràcia de Déu: obeiré... fins en aquest detall “heroic”»); la penitència (*Amics de*

Déu, núm. 138: «la penitència consisteix a suportar amb bon humor les mil petites contrarietats de la jornada»), etc. No falten camps en els quals viure dia a dia petits detalls continus que ens uneixen a Déu i ens fan millors: «Has vist com bastien aquell edifici de magnitud imponent? Un maó, i un altre. Milers. Però, d'un a un» (*Camí*, núm. 823). Així es col·labora amb el Déu-Arquitecte que aixeca l'edifici de la nostra santificació personal.

3. La clau o el secret del valor de les coses petites

Només és possible viure amb aquesta atenció a les coses petites quan és l'amor el que ens mou. La clau del valor de les coses petites —l'havíem anticipat— rau en el fet de fer-les per amor: «Feu-ho tot per Amor. —Així no hi ha coses petites: tot és gran. — La perseverança en les coses petites, per Amor, és heroisme» (*Camí*, núm.

813). Quan s'escriu "Amor" amb majúscula s'està volent indicar que és Déu l'estimat a través d'aquests actes aparentment irrelevants.

Efectivament, l'amor a Déu produeix el prodigi de transfigurar aquest cúmul de coses petites, que per si soles amb prou feines tindrien valor i que formen el teixit d'una vida corrent, en una cosa divina, de preu infinit: en santedat. No hauríem de permetre que aquest tresor diari se'ns escapés de les mans. Aquesta grandesa que resulta de tantes coses petites fetes per Amor és a la que fa referència sant Josepmaria quan escriu: «Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol —no ho oblidis—, en depenen moltes coses grans» (*Camí*, núm. 755). La idea pot remetre, també, a saber descobrir en la comunió dels sants la importància del paper que cadascú té en l'empresa divina de la Redempció: «No em siguis... ximple: és cert que

fas el paper —tirant llarg— d'un petit cargol en aquesta gran empresa de Crist. Però, no saps què significa que el cargol no colli prou o surti de lloc?: que s'afluixaran les peces més grans o bé cauran oscades les rodes.

S'haurà entrebancat el treball. —

Potser s'inutilitzarà tota la maquinària. Quina gran cosa és ser un petit cargol!» (*Camí*, núm. 830).

Quan cadascú compleix el seu deure dia a dia, des del seu lloc, duent a terme la seva activitat professional amb competència, per fer goig a Déu i servir els altres, està col·laborant amb Crist per renovar el món.

L'amor és, precisament, la clau per tirar per terra tota interpretació de la cura de les coses petites en termes d'un perfeccionisme narcisista, o propi de persones amb mentalitat maniàtica o quadriculada.

Aquestes possibles actituds es col·loquen als antípodes de l'amor, ja

que sorgeixen d'interessos egoistes i només serveixen per enrarir persones i dificultar la seva relació amb els altres. La cura de les coses petites de cada dia no vol dir que tot surti a la perfecció, ja que Déu compta amb el fet que som éssers humans amb els nostres límits, a través dels quals el seu amor pot continuar actuant. Parafrasejant sant Pau, els cristians ens hem de transformar, renovar la nostra ment per poder «reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte» (*Rm* 12, 2). Diàriament, tenim la possibilitat de trobar la voluntat de Déu materialitzada en coses assequibles i petites, però bones, agradables als ulls de Déu i dels homes.

Vicente Bosch

pdf | document generat
automatiquement des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/coses-
petites/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/coses-petites/) (06/08/2025)